

Libris .RO

Respectăm drepturile de autor și cărțile

Seria
de autor

PAULO COELHO

*La râul Piedra
am sezut
și-am plâns*

HUMANITAS
fiction

Seria
de autor

PAULO COELHO

*La râul Piedra
am șezut
și-am plâns*

Traducere din portugheză de
PAVEL CUILĂ

HUMANITAS
fiction

LA RÂUL PIEDRA

La râul Piedra am prins un pește mare. Când l-am văzut că se mișcă, m-am apropiat și l-am prins. Era un pește mare, cu o barbă și o coadă în formă de sabie. L-am dus acasă și l-am gătit. Când l-am mâncat, am simțit că am devenit un om puternic și că pot să fac orice lucru pe care mi-l doresc.

Peșca aceasta se numește pește de râu și este foarte rară. Este un pește foarte puternic și poate să trăiască în apă caldă și în apă rece. Este un pește foarte inteligent și poate să se ascundă în orice loc. Este un pește foarte curios și poate să se apropie de om.

Am văzut că peștele acesta este foarte puternic și că poate să facă orice lucru pe care mi-l doresc. Este un pește foarte inteligent și poate să se ascundă în orice loc. Este un pește foarte curios și poate să se apropie de om.

Am văzut că peștele acesta este foarte puternic și că poate să facă orice lucru pe care mi-l doresc. Este un pește foarte inteligent și poate să se ascundă în orice loc. Este un pește foarte curios și poate să se apropie de om.

... **a**m șezut și-am plâns. Legenda povestește că tot ce cade în apele acestui râu — frunzele, insectele, penele păsărilor — se preschimbă în pietrele din albia lui. Ah, ce n-aș da să-mi pot smulge inima din piept și să dau cu ea de-a azvârlita pe firul apei, și atunci nu m-ar mai încerca nici durere, nici dor, nici amintiri.

La râul Piedra am șezut și-am plâns. Gerul iernii mă face să-mi simt lacrimile pe obraji, și ele cad, amestecându-se cu apele înghețate ce curg prin fața mea. Undeva râul acesta se împreună cu altul, apoi cu altul, până când — departe de ochii și de inima mea — toate apele astea dispar în mare.

Fie ca lacrimile să-mi curgă atât de mult, încât iubitul meu să nu știe niciodată că într-o zi am plâns de dorul lui. Fie ca lacrimile să-mi curgă atât de mult, încât să pot da uitării râul Piedra, mânăstirea, biserica din Pirinei, ceața, potecile pe care le-am bătut împreună.

Voi uita drumurile, munții și câmpiile din visele mele — visele care-mi aparțineau și pe care totuși nu le cunoșteam.

Îmi amintesc de clipa mea magică, de clipa aceea când un „da” sau un „nu” ne poate schimba viața. S-ar părea că a trecut atât de mult timp de atunci și

totuși e doar o săptămână de când l-am întâlnit din nou pe iubitul meu și l-am pierdut.

Povestea asta am scris-o la malul râului Piedra. Îmi simțeam mâinile înghețate, picioarele înțepeni-te din pricina poziției în care stăteam și clipă de cli-pă aș fi vrut să mă opresc.

— Caută să trăiești. Amintirile sunt pentru cei mai bătrâni — spunea el.

Iubirea ne face poate să îmbătrânim înainte de vreme și ne reîntinerește când tinerețea s-a dus. Cum să nu-ți amintești însă momentele acelea? Tocmai de-aceea scriam, ca să-mi prefac tristețea în nostal-gie, singurătatea în amintiri. Pentru ca atunci când îmi voi fi terminat de povestit mie însămi povestea asta, să mi-o pot azvârli în Piedra — așa mi-a spus femeia care mă găzduise. Numai atunci — cum spu-sese o sfântă — ar putea stinge apele ceea ce a scris focul.

Toate poveștile de dragoste sunt la fel.

Ne petrecusem copilăria și adolescența împreună. Apoi, el a plecat, așa cum pleacă toți băieții din orașele mici. A spus că avea să cunoască lumea, că visele lui se înfiripau dincolo de câmpiile din Soria.

Câțiva ani n-am mai avut vești de la el. Din când în când primeam câte o scrisoare, dar nimic mai mult — pentru că el nu s-a mai întors niciodată în pădurile și pe străzile copilăriei noastre.

Când mi-am isprăvit studiile, m-am mutat la Zaragoza — și am descoperit că el avusese dreptate. Soria era un oraș mic și singurul ei poet faimos spusese că drumul e făcut ca să umbli pe el. M-am înscris la o facultate și mi-am găsit un iubit. Am început să învăț ca să obțin o bursă, care nu mai venea. Am muncit ca vânzătoare, mi-am plătit studiile, am fost respinsă la concursul public, m-am despărțit de prietenul meu.

Între timp, scrisorile de la el începuseră să-mi vină mai des — și mă simțeam invidioasă pe timbrele din atâtea țări străine. El era prietenul mai în vârstă, care știa tot, străbătea lumea, prindea aripi — pe când eu mă străduiam să prind rădăcini.

De la o vreme, scrisorile lui începuseră să vorbească despre Dumnezeu și-mi veneau dintr-un același loc din Franța. Într-una din ele, își mărturisea

dorința de a intra într-un seminar și de a-și închina viața rugăciunii. I-am scris și eu și l-am rugat să mai aștepte un pic, să-și trăiască nițel mai mult libertatea înainte de a se angaja în ceva atât de serios.

Când mi-am recitit scrisoarea, m-am decis să o rup: ce drept aveam eu să vorbesc despre libertate sau angajare? El știa ce înseamnă lucrurile astea, nu eu.

Într-o bună zi am aflat că ținea conferințe. Am rămas surprinsă, fiindcă era prea tânăr ca să poată da lecții altora. Dar acum două săptămâni mi-a trimis o carte poștală în care-mi spunea că avea să vorbească pentru un mic grup de la Madrid și mă ruga să particip și eu.

Am călătorit patru ore, de la Zaragoza la Madrid, deoarece voiam să-l revăd. Voiam să-l aud. Voiam să stau cu el într-un bar, să ne amintim de vremurile când ne țineam împreună de șotii și credeam că lumea e prea mare ca să poată fi străbătută.

Sâmbătă, 4 decembrie 1993

Conferința se ținea într-un loc mai oficial decât îmi închipuisem și era mai multă lume decât mă așteptam. N-am înțeles cum de era posibil așa ceva.

„Se vede că a devenit celebru”, m-am gândit. Nu-mi spusese nimic în scrisorile lui. Am vrut să stau de vorbă cu persoanele prezente, să întreb ce făceau acolo, dar n-am avut curaj.

Am rămas surprinsă când l-am văzut intrând. Părea diferit de ștrengarul pe care-l cunoscusem —, dar, evident, în unsprezece ani oamenii se schimbă. Era mai frumos și ochii îi străluceau.

— Ne restituie ceea ce ne aparține — zise o femeie de lângă mine.

Fraza suna ciudat.

— Ce ne restituie?

— Ceea ce ne-a fost furat. Religia.

— Nu, nu ne restituie nimic — zise o femeie mai tânără, așezată la dreapta mea —. Ei nu ne pot restitui ceea ce ne aparține de mult.

— Și atunci ce căutați aici? — întrebă, iritată, prima femeie.

— Vreau să-l ascult. Vreau să văd cum gândesc, pentru că ne-au ars cândva pe rug și o mai pot face încă o dată.

— El nu e decât o voce izolată — zise femeia —. Face și el ce poate.

Tânăra afișă un zâmbet ironic și puse capăt con-

— Pentru un seminarist, e o atitudine curajoasă — continuă femeia, privindu-mă de astă dată pe mine și căutându-mi sprijinul.

Eu nu înțelegeam nimic, am rămas tăcută și femeia a renunțat. Tânăra de lângă mine îmi făcu semn cu ochiul — ca și cum i-aș fi fost aliată.

Eu însă tăceam din alt motiv. Mă gândeam la cele spuse de doamna aceea.

„Seminarist?”

Imposibil. Mi-ar fi spus-o.

Începu să vorbească, dar eu nu mă puteam concentra. „Ar fi trebuit să mă îmbrac mai frumos”, gândeam eu, fără să pricep de ce eram atât de preocupată. Mă observase în rândurile asistenței, iar eu încercam să-i descifrez gândurile: oare cum arătam? Ce deosebire este între o fată de șaptesprezece și o femeie de douăzeci și nouă de ani?

Vocea îi era la fel. Felul de a vorbi însă i se schimbase mult.